

[Vagn Bro.]

Vendinger udviklede, at det kunde risikeres, at en Del af Kirkegaarden ved nordlig Storm og ved Højvande kunde skride, og at Kirken var stærkt truet. Men Bogense Købstad har i de sidste trange Kriseaar delt Skæbne med andre mindre Byer og kan ikke klare dette store Spørgsmaal selv. Skal der træffes virkelig effektive Sikringsforanstaltninger, vil der sikkert blive Tale om en Sum af 80 000—100 000 Kr. Byen har efter Ævne i Tidens Løb præsteret sit; i Fømaaret 1927—32 har man saaledes ydet over 6 000 Kr., men stadig har Havet ædt sig længere og længere ind i Landet, saa det kun, hvis det fortsættes, er et Spørgsmaal om kort Tid, naar Kirkegaarden, der kun ligger ca. 2 m fra Bakkens Kant, begynder at glide ud i Havet, og den gamle Kirke vil følge Kirkegaarden. Hertil bør det ikke komme. Efter min Mening bør Staten ikke være medskyldig i, at vi faar et nyt Tilfælde som det med Højrup Kirke. Jeg gør i denne Forbindelse opmærksom paa, at Reglerne i Lov Nr. 235 af 12. Juni 1922 om Kystsikring ikke i det foreliggende Tilfælde vil kunne bringes i Anvendelse, da der praktisk talt ikke er Grundejere, som berøres af den omhandlede Kystsikring, det er i det væsentlige kun Kirken, altsaa Bogense Kommune, der ikke magter mere, end den har gjort. Og nu har den nævnte Kyststrækning igen været udsat for stærke Angreb, saa at den tidligere af Byen foretagne Sikring af Kysten er fuldstændig bortskyllet, og store Jordmasser er styrtet ned af Kirkebakken. Jeg maa derfor under Hensyn til, hvad jeg her har udviklet, og af Hensyn til Byens finansielle Stilling indtrængende henstille, at der af det offentlige snarest bliver sendt sagkyndige Folk over for at undersøge Sagen. Den er saa alvorlig, at jeg foruden at rette denne Henvendelse til den højtærede Minister for offentlige Arbejder ogsaa tillader mig at gøre den højtærede Kirkeminister opmærksom paa Forholdet. I denne Sag drejer det sig først og fremmest om Sikring af Bogense Kirke og Kirkegaard, og som Begrundelse for, at den højtærede Kirkeminister, bortset fra hans almindelige Interesse i Sagen, i særlig Grad bør interessere sig for den, skal jeg oplyse, at Bogense Kommune i 1920 købte en Bogense Kirke tilhørende Jordlod og betalte herfor 34 000—35 000 Kr., som indgik i Kirkeministeriets Kasse. Havde Kirken, der er en selvejende Institution, været Ejer af disse Penge nu, vilde den selv have kunnet bidrage væsentligt til sin Sikring. Jeg anbefaler indtræn-

gende denne Sag til de to højtærede Ministres velvillige Behandling.

Maatte det endelig ved denne Lejlighed være mig tilladt at sige to Ord om Rigsdagens Arbejdsmetode. Den har for nylig været drøftet i Pressen, bl. a. paa Foranledning af min Kollega det ærede Medlem Hr. Kyed. Jeg har den bestemte Anskuelse, at Parlamentarismen bør lære at lempe sig efter Tidens Krav om Handling; Fortidens langsommelige Debatter er ikke længere i Kurs, Folket kræver, at man tager Stilling pro et contra til Sagerne. Derfor finder jeg ogsaa, at den nye Forretningsordens Bestemmelser, der ved Tid og Lejlighed, navnlig af de ærede Talere, den gaar ud over, er blevet kritiseret saa stærkt, har opfyldt deres Hensigt. Man bør ved Førstebehandlingerne hurtigst gaa til Sagen, hvorefter de mere specielle Debatter kan finde Sted. Jeg støtter derfor ogsaa Koncentration af Rigsdagens Arbejde og vil føje til, at naar Grundlovens Bud om Finanslovsforlaget's Fremlæggelse straks efter den ordinære Samlings Indkaldelse er opfyldt, er der intet forfatningsmæssigt, der træder hindrende i Vejen for, at man derefter i højere Grad end nu kan koncentrere sig om selve Arbejdet, og jeg tror, at en saadan større Koncentration ogsaa vil blive opfattet med Velvilje og Forstaaelse ude i Befolkningen. Jeg har nok set, at man fra højeste Sted her, paa Ministerbænkene, har talt om, at det forfatningsmæssige vilde træde hindrende i Vejen. Jeg mener, at hvis man virkelig er enig om at gaa til en saadan Koncentration af Arbejdet, bør dette ikke forebringes; thi der er i Forfatningen intet andet Krav end dette, at Finansloven forelægges som allerede anført. Derefter kan man selv ordne sine Forhold, saaledes som det vil være rigtigst, og uden at komme ind paa den Sag, som er forelagt i Dag, og som nu senere vil komme til Behandling her i Tinget, tør jeg roligt sige, at hvis ærede Medlemmer her i Tinget skulde være enige om at skride til en saadan Koncentration af Rigsdagsarbejdet, gør de klogt i at lade sig lede netop af Interessen for denne Sag og ikke fortabe sig i eventuelle Forfatningsdrømme, thi jeg tror nu at turde sige ogsaa med Støtte i Historien, at der dog nok vil gaa et Stykke Tid, inden man gennemfører saadanne Ændringer.

Historien her i de nordiske Lande har da ogsaa vist, og ikke mindst her i Danmark, at Sager som disse skal nu en Gang drøftes indgaaende og med Rette drøftes indgaaende, og dertil kommer, at der jo er afgørende Strømninger i vort Folk —